

CLOSE UP

For den flittige og opmærksomme biografgænger er det hyppigt en kilde til irritation at måtte konstatere den skødesløshed, hvormed biografierne præsenterer deres film. Her tænkes først og fremmest på det manglende hensyn til filmenes format. Der er ikke grænser for, hvor stolte biografierne er over deres nye udstyr, men meningen med det perfekte apparatur må dog være, at man præsenterer filmene så korrekt som muligt. Desværre er det imidlertid snart en undtagelse at se en film, optaget i det gode gamle format, der ikke bliver vist på widescreen. I flæng kan man blot nævne, at f. eks. „Fanny“, hvis eneste aktiv var *Jack Cardiff's* smukke nærbilleder i kærlighedsscenerne, fik disse helt spoleret, da den vistest i „Imperial“. Værst går det dog næsten ud over de ældre film, som så prisværdigt genudsendes. De tre *Garbo*-film, der i denne sommer blev vist i „Dagmar“, led svært under de forkerte afskæringer. Allermest pinagtigt var det dog at se *Fords* „Flammer over Mohawk“ i „Carlton“. *Fords* smukt gennemtænkte billedkompositioner blev ofte ødelagt, fordi underkanten var elimineret. Da „Platan“ for nogle år siden viste „Vredens druer“, led man især under de grimme afskæringer af ansigterne. Man kan ikke rigtigt forstå, at biografierne på denne måde søger at konkurrere med fjernsynet i retning af elendig filmgengivelse. Netop det publikum, som søger at undgå fjernsynets oplevelsesødelæggende filmpræstationer, burde i biografierne have garanti for at kunne se filmene på den rigtige måde. Man ser sjældent anmeldere gøre opmærksom på sådanne fejl, skønt de burde, og den nu hensygnende instruktørsammenslutning, der ved sin dannelse bombastisk erklærede, at den ville slå hårdt mod sådanne overgreb, har fuldstændigt svigtet. Man kan derfor kun indstændigt appellere til udlejerne og biografierne. Udlejerne bør ikke lade kopierne tekste til widescreen, når de er i gammelt format, og biografierne burde, uanset teksterne, vise filmene rigtigt. I. M.

Vore københavnske læsere har forhåbentlig allerede opdaget, at hovedstaden den 1. oktober har fået en ny biograf. Vi tænker naturligvis på „Windsor“, nu omdøbt til „Cavalcade-teatret Windsor“. Alle filmvenner har tidligere haft nytte og fornøjelse af denne biografers sommerkavalkader, men disse har selvfølgelig været behæftet med den skavank, at de lå i ferie-

tiden. Biografens ledelse har derfor taget det prisværdige initiativ at gøre disse kavalkader permanente og helt gøre teatret til en reprisebiograf, der vil vise det bedste af de film, som stadig ligger på udlejerne's hylder. „Windsor“ er med andre ord blevet forvandlet til en slags „art theatre“. Der er al grund til at glæde sig over, at der er føjet et nyt træk til det københavnske biografmiljø, og man må håbe, at de filminteresserede vil medvirke til, at eksperimentet lykkes. Der skulle nu være endnu færre undskyldninger for, at man er gået glip af en række af de senere års bedste film. Bedst var det naturligvis, om publikum sørgede for at holde de gode film længe på premierebiografernes plakater, men det nye „Windsor“ er blevet en udvej for dem, der ikke nåede med i første omgang. I. M.

Vi må til det igen. Anledningen er ved at blive trivial: den danske akademiker som fanebærer i en moderne filmvitalitet, som *Hans Hertel* hævder det i et ret pludseligt, filmbegejstret skulderklap til de nye studenter i Studentersbladet's rusnummer. Hans glade udbrud over sin akademiker-generations vakse opdagelse af filmkunsten irriterer, thi er det ikke sandt, at begejstringen bunder i den omstændighed, at film er ved at komme på mode i ordets uheldigste betydning – det er smart at se „nouvelle vague“. Det er pop, og pop er af yderst tvivlsom værdi for filmkunsten. Det er en kunstig og usund begejstring over „*Marienbad*“ m. v., en overfladisk begejstring uden bund i „*Vredens Druer*“, „*Frokosten i det grønne*“ og „*Hajen*“.

I et brev til redaktionen skriver *John F. Ernst* om dette emne bl. a.: „Og når han (*Hertel*) skriver, at akademikerne også hørte til den kategori, der tog skarpest afstand fra „*Duellen*“, er der grund til at henlede opmærksomheden på *Gunnar Iversens* energiske forsvar af filmen . . . og på en anden skrivende akademiker, *Hertels* gode ven, forfatteren og lægen *Mogens Jacobsen*.“

Sidstnævnte brillerede med et ualmindeligt perfidit angreb på *Ulrichsens* saglighed, et angreb, der var komplet blottet for saglighed og som sådan var i stil med den postulerede filmbegejstring. Hvor er proportionerne? „Vitalitet og filmbegejstring“ i dansk ungdom? Vi kunne ikke ønske bedre, og vi ser stadig frem til det. P. M.